

Plašs ģimenes dienas sarīkojums Smiltēnē

1. Vasaras svētkos

Sakarā ar sapulcēšanās aizliegumu Valkas apriņķī, paredzētās ģimenes dienas svinības no 17. maija tika pārceltas uz 1. Vasaras svētkiem.

Plašo sarīkojumu plkst. 19-os Smiltēnes lauks. b-bas apmeklētājiem pilnā zilē ievadīja Smiltēnes ev. lut. dr. sieviešu komitejas priekšnieces un Tautas Pal. Smiltēnes apr. komitejas locekle A. Dzenites kundze ar īsu uzrunu. Pēc tam mācītājs J. Bērziņš nolasija plašu referātu par ģimenes fundamentālo nozīmi cilvēces un tautas dzīvē, rādot arī tās stipruma pamatus, kas meklējami ētiskā un patriotiskā ideālismā un dievticībā. Īpaši referents uzsvēra, ka mūsu jaunatnei šobrīd, ka apstākļos, vajadzīgs vairāk ideālisma, vairāk tikumiskās krietnības un nacionālas pašapziņas. Mūsu visu svētais un augstais uzdevums ir veicināt un kopt veselīgu ģimenes dzīvi

un jaunatnei, domājot par šo augsto uzdevumu, sevi saglabāt tikumiski tīru un spēcīgu, jo veselīgas ģimenes ir katras tautas pastāvēšanas un kultūras priekšnoteikums.

Referātam sekoja sieviešu dubultkvarteta izpildītā — Saulītēcēj tecēdama un tēlojums Mātes gars, ko izpildīja A. Priedīte, M. Ceriņa un Smiltēnes pils. pamatskolas audzēknes.

Pēc tam M. Zvejnieka kundze nodeklamēja E. Verles lūgšanu un Nav ceļa atpakaļ. Sekoja P. Ābeles vijoles solo — J. Mediņa Arija (klavierpavadijumu veica M. Āboltiņa) un melodeklamācija — Dziesma par trimdnieka māti (A. Pelēča) A. Priedītes iejutīgā izpildījumā un A. Junges klavierpavadijuma.

Programmas noslēgumā Smiltēnes vīru koja drāmatisks sekcijas izpildījumā ģimenes dienas

dalībnieki noskatījās īpatnu dziesmu un dzejoļu viju Mātes sirds sek. ainās: 1) Māte; 2) Laime; 3) Mazā cilvēka lūgšana; 4) Ganiņš; 5) Šķiršanās; 6) Mātes skumjas; 7) Svešumā; 8) Atkal mājā; 9) Miera vieta, katrā rādot kādu zīmīgu dzīves momentu ar mēti centrā. Ka tēlotāji piedalījās: māte — M. Ceriņa, tēvs — J. Raudulis, dēliņš-dēls — A. Dzenītis, J. Zālītis, parādība — A. Priedīte, Izrādi sagatavoja G. Nicevičs, dziesmas iestudēja diriģ. E. Dambis, klavierpavadijumu izpildīja V. Ābele, par apgaismošanu rūpējās P. Rācenis.

Pēc izrādes Tautas Pal. Smiltēnes apriņķa priekšnieka J. Venera uzdevumā Smiltēnes ģimn. dir. O. Dankers izteica pateicību un atzinību drāmatisksai sekcijai par lielo darbu un mīlestību, ko izrādes sagatavošanai veltījuši tik lab sagatavotāji kā arī izpildītāji.

Audzēsīm dārza pupas

Dārza pupas prasa siltu, labi mēsloju, vidēji smagu augsni. Mūsu apstākļos vēlams labāk vieglāka augsne. Pupas patērē ļoti daudz kalija, fosfora un kaļķa. Vēlams mēslojums uz 1 āra: kūtmēsli 200 kg iestrādājami rudenī, 3 kg 40% kalija sāls, 4 kg zuperf. jeb tomasmiltu.

Pupas jāsēj maija otrā pusē, pat beigās, jo pupām zemākā dīgšanas temperatūra ir 10° C. Ja temperatūra noslid līdz 0, tad piebriedušas pupu sēklas iet bojā. Dārza jeb tā saucamās turku pupas iedala 2 šķirās — 1) turku pupiņas ar platām pākstīm un niervēdīgiem graudiem un 2) pērļu pupiņas ar nelieliem, ovali apaļiem graudiem un biežām, cilindroidīgām pākstīm. Pie abām grupām pieder izveidojumi ar zemu un augstu augumu.

Pēc manām domām priekšroka dodama zemajām, tā sauktajām krūmu pupām, no kurām pērļu pupiņas vērtīgas graudu audzēšanai.

Krūmu pupas izsēj uz līdzena lauka rindās; rindu no rindas 50 cm, pēc kam izretina, atstājot stādu no stāda 15 — 20 cm, raugoties pēc šķirnes.

Maikstu pupas jāsej dubultrindās: šaurā starpa 50 cm, plata starpa 80 — 100 cm; rindās sejt grauds no grauda 20 cm.

Ligzdās sejt, katrā ligzdā 5 graudi un ligzda no ligzdas 25 cm. Kopšana. Pa visu augšanas laiku augsna jāuztur tīra un nezaļēm un jāirdina. Kad augi 10 — 15 cm gari, tie jāpierauš līdz sēklas lapiņām, pie kam maikstu pupiņām pēc pieraušanas jāpiesprauž kārtiņas — maikstis apm. 2 m garas, kuņām augšas apvienas kopā.

Konservēšanai un vasaras lietošanai pākstis jāievāc mikstas, maigas, kamēr pārliecot tās viegli lūzt un graudiņi vēl maigi, kas šinī laikā vēl ir maigi un organismam ļoti izmantojami.

Siltās un garās vasarās arī pie mums samērā ļoti ienākas pupu sēklas. Sevišķi tas sakams par pērļu pupiņām. Tikai tad no tiem stadiem nedrīkst ņemt pirmās pākstis.

Šķirnes: no krūmu pupām mināma galvenām kārtām Hinriča milzu ar baltiem graudiem, tad baltās un dzeltenās pērļu pupiņas. No maikstu pupām — Jūlija ar zaļām un Zelta kronis ar dzeltenām pākstīm.

Visumā jāsaaka, ka no pākšaugiem pupas ir vērtīgākas, jo ar nelielu gaļas, sviesta jeb olu piedevu no tām var pagatavot garšīgu un barības vielu ziņā pilnvērtīgu maltīti, kas sevišķi šinīs laikos ir ļoti svarīgi. Q.

Vijciemieši godina savus kritušos pašreizējos dēlus

Otros Vasaras svētkos Vijciemā pulcējās iedzīvotāji no tuvienu un tālienes, lai būtu dalībnieki lielās svinībās Vijciema kapos, kur iesvētīja piemiņas plāksnes ciņā pret bolševikiem kritušiem vijciemlešiem Dāvim Pumpuram un Jānim Ciekurim. Plāksnes atklāja Valkas apr. priekšnieks Nātiņš, teikdams cieņas un pateicības vārdus kritušajiem ciniņtājiem. Piemiņas plāksnes iesvētīja Trikātas mācītājs V. Ozoliņš. Garīgo aktu noslēdza Smiltēnes vīru koja svinīgi nodziedātā Augšā aiz zvaigznēm...

Pēc svinīgā brīža kapos, baznīcā notika garīgs koncerts, kurā piedalījās brīvmaksl. A. Kalnājs (ērģeles), Smiltēnes vīru koris, E. Dambis (tenors), T. Zušmanis (mežrags) un P. Ābele (vijole). Brīvmaksl. A. Kalnājs uz primitīvajām ērģelēm atskaņojumus sniedza teicamu virtuozitāti, iespaidīgus atskaņojumus deva arī pārējie solisti un vīru koris. Koncerts ar plašu un ļoti izvēlēto programmu klausītājiem sniedza patīkamu garīgās mūzikas brīdi.

Plkst. 20-os sarīkojumu zilē sācās laicīgā daļa. Smiltēnes vīru koris dir. E. Dambja vadībā atskaņoja plašu latvju un citautu komponistu darbu programmu. Ko-

rim vairākas dziesmas bija jāatkārt. Koja dziesmām sekoja A. Priedītes plastika un deklamācija — Dziesma par trimdnieka māti. Sarīkojums noslēdzās ar vīru koja b-bas drāmatisks sekcijas A. Alunāna dziesmu spēles Mucenieks un muceniece izrādi G. Niceviča iestudējumā. Vijciemieši sarīkojumu uzņēma ļoti atsaucīgi. Priekšnesumos noklausījās arī Valkas apr. priekšnieks Nātiņš u. c.

Noslēgumā viesi un sarīkojuma darbinieki pulcējās kopējās vakariņās, kur Vijciema pagasta vecākais J. Spunde pateicās visiem, kas sekmējuši šīs dienas sarīko-

juma labo izdošanos. Tāpat pag. vecākais izteica prieku par smiltēniešu apciemojumu un palīcību, ka arī turpmāk sadarbība smiltēniešu un vijciemiešu starpā turpināsies. Par sarīkojumu labo norisi bija rūpējušies Vijciema brāļu kapu komiteja, kurā ieiet: priekšsēd. J. Spunde, priekšsēd. vietn. Eglīte, kasieris E. Zieds un sekretāre E. Zajaskalna.

Komitejas fonda jau uzkrājušies prāvāki līdzekļi no iepriekšējiem sarīkojumiem. Sakarā ar piemiņas plāksņu iesvētīšanas svinībām laicr. «Smiltēnietis» izdevējs Vijciema brāļu kapu komitejai ziedoja RM 50,—

Kā bolševiki sev to iedomājās.

Kā tiek ziņots no Maskavas, Krievu valdības aprindās nav ieteicams pieminēt to tautu vārdus, kas dzīvo Eiropas pierobežā. Ir zināms, ka igauņi, latvieši, lietuvieši, poļi un rumāņi ir pilnā mērā izbaidījuši bolševiku sistēmu tai isajā laikā, kad tās bija pakļautas Padomju kolosam. Kad vācu armija minētās tautas atbrīvoja no šī asiņainā terora, tās dabīgi ļāva savai sajūsmai vaļu un ķērās pie zemes jaunubūves darba. Šādu izturēšanos Padomju valdība apzīmē par

„nodevību” un ir nodomājusi bolševiku „uzvaras” gadījumā šīs tautas piespiest izceļot, resp. mainīt dzīves vietu. Vispirms Baltijas un Somijas iedzīvotājiem būtu jāpārceļas uz Austrum-Sibīriju, apgabalā starp Lēnas un Indigirkas upēm. Tada kārtā cer radikāliem līdzekļiem atrisināt problēmu, pilnīgi aizmirstot, ka šīs tautas atrodas vācu apspardzībā. Viduslaiku vācu sakamvārds saka — „Nirnbergieši nepakar nevienu, kamēr tie to nav noķēruši”. Bolševiki arī nevarēs citādi rīkoties.

Devas, ko pat kara laikā nedrīkst samazināt

Man Rīgā ir kāds draugs — droši vien visomulīgākais un vismiermīlīgākais cilvēks zemes virsū. Šis īpašības sevišķi izceļas tagad, kara laikā, kad ciņas gars manāms nevien frontē, bet arī aizmugurē un, diemžēl, arī tādos veidos, kas nevienu reglamentā nav paredzēti. Piemēram: rindās stāvēt pie veikaliem vai iestādēm dažs labs grib saskatīt vai katrā blakus stāvētājā savu naidnieku, bet tais tur, kas strādā aiz letes, vai rakstāmgalda, redzēt pašu pretinieku divspārdniecību, kas katrā izdevīgā brīdī būtu bombardējama vissmagākā kalibra vārdu šāviņiem. Mans draugs, kas uz kundzes lūgumu vienu otru reizi aiziet iepirkties, vienmēr ar gudru ziņu no garajām rindām izvairās un piemetas klāt tikai tur, kur rinda krietni sarūkusī, vai vismīļāk ieskrien tur, kur pircēja neviens, kaut arī tur pēc parastajām domām nekas izcils nebūtu atrodamā, jo katrs jau spriež — „kur manta, tur rinda”, tomēr viņš mēdz atgriezties it drīzā laikā un parasti ar pilnām somām. Pie tam tur iekšā neviens ērti pērkamie nor-

mētie produkti, bet arī citas daudz grūtāk iegūstamas vērtības: piemēram citreiz tāds vesels pusspainis spirdziņoši skāba ievārijuma (bezenkura) — citreiz kāda paciņa ornamentāli iegriestu biešu, citreiz žūknītis skābu kāpostu, citreiz kāds kabatas pilnums kartupeļu, citreiz kāda kapotīte sāls, citreiz pat vesela pudele paniņu vai vājpiena. (Pēdējais mums, citkārt izlutinātiem rīdziniekiem, tagad sevišķi dārga un augsta manta, un kuņģi nemaz nebojā, kā agrāk liktos, bet patīkami pilda un priecina!) Kad kundze brīnas, kā viņš tik greznas lietas tik ātri bez gaļas stāvēšanas samedijis, tad viņš tikai gudri smaida un no atbildes izvairas. Kundze dabū viņu dažu labu reizi, tikko viņš no darba pārnācis, krietni vien pielūgties, jo viņai pašai ar visu brašo enerģiju šais medībās tik ļoti vis neveicoties. Pāris reizi ar draugu kopā staigādams viņa sekmju noslēpumu tomēr puslīdz izdibināju. Mans draugs prata pareizi iesākt: ienākot veikalā viņš tūlīt laida vajā kādu jautru piezīmi: ja pārdevējs bija vīrietis, tad viņš tam

padarot mazu prieciņu arī otram. Ja arī nerodas tādi taustami labumi, kā pieminētajam draugam, tad ar laipnību droši būsi ieguvis ļaužu labvēlību un draudzību — bet vai tas nav vēl augstāks ieguvums! Nelaipnājam, bet „smalkam” kungam (vai dāmāi) uz sejas rakstīts tā: „Vai tu arī zinī, kas es esmu par augstu personu? Vēl tu neproti manis pienācīgi godināt, lai gan esi pārlieku zemāks par mani”. Šis ieraksts seļā gan godināšanu nevairo, bet spītī, ja persona tiešām ir varēnas, vai smīnu, ja tās varenība drusku apšaubāma. Uz laipna cilvēka sejas lasām apmēram tādas vārdus: „Protams, es jau arī esmu visai cēla personība, bet man liekas, ka tu esi vēl cēlāks un tamdēļ esmu spiests tevi godināt”. Ja salasa šādu ierakstu, tad godināšana un sirsnība rodas pašas no sevis.

Laipnībai ir sava nozīme ne vien privātās dzīves apjomā, tā ir daudz plašāka. Te nāk prātā kāda jauka pavasara diena pirms dažiem gadiem kāda nelielā, bet skaistā, tīrīgā Ziemeļlatvijas pilsētiņā. Viss tur bija tik patīkams, krāšņa daba, viesmīlīgi, atsaucīgi ļaudis, tomēr bija tur arī viena vaina, kas dūrās acīs pat svešniekam jau pirmā mirklī: sabiedriskās dzīves vadītāji bija sadalījušies divās „partijās”, ku-

rām pie tam nebija it nekā kopēja ar bijušām politiskajām partijām. Varēja manīt, ka sarūgtinājums tiešām bija ļoti vien uzrūdzis vai pat iepelējis, bet šā rūgšanai nevarēja saskatīt nekāda cita dziļāka un nopietnāka cēloņa, vienīgi istas, iekšējas laipnības (tas ir savstarpējas cieņas) trūkumu. Bija daži, citādi kārtīgi un strādīgi cilvēki, tomēr sevi novērtējuši drusku par augstu, citus par zemu, un tā viņus apvainojuši. Šinī gadījumā lielāka iekšējās laipnības deva būtu izdarījusi taisni valstisku darbu, jo tā jau būtu radījusi istu tautas vienību kādā skaidrā zemes stūrīti. Kā stāsta, tagad šai stūrīti tā gaidītā vienprātība esot nodibinājusies (tur gan esot stipri „jāpateicoties” arī „dārgajam” Staļina tēvam, jo briesmu priekšā ļaudis tūlīt aizmirsuši vecus niekus un niķus un iedomājušies, ka visi tomēr esot latvieši, visi ar vienām sāpēm un vienām cerībām!) Tomēr šīs vienības uzturēšanai neviens tur, bet it visur citur laipnība būs pavisam nepieciešama! Tamdēļ neskoposimies ar laipnības devām — arī tā kara laikā un daudzajos sarūgtinājumos ir nepieciešamā kā jebkad. Tās krājumi, paldies Dievam, nav stingri ierobežoti, ja mēs ļoti gribam — tie var tapt arī neizdomājami!

G A R A D Z Ī V E I

Godbijības tikums

Skol. M. Putniņas ref. Ģimenes dienas aktā Smiltēnes ģimnāzijā.

Ģēte kādreiz runājis par godbijības trim veidiem: godbijību pret to, kas ir pār mums, kas ir līdzās mums un kas ir zem mums. Visus šos veidus saskatām latviešu tautas dziesmās gaiši izkoptus. Kas nezina, ar kādu godbijību tautas dziesmas runā par dzīves augstākajiem spēkiem! Reliģisko godbijību māca tautas dziesma:

klusat jauni, klusat, veci,
Dievs ienāca istabā.

Godbijību prasa arī izturēšanās pret vecākiem un vecāko paaudzi vispār. Par to runā vesela rinda dziesmu, kas atgādina pienākumu pret tēvu un māti:

Ai bērniņi, ai bērniņi,
Klausiet tēvu, māmuliņu!
Mūžam saule debesīs,
Ne mūžam tēvs, māmiņa.

Dzija doma izpaužas dziesmās, kas jaunietim atgādina ar cieņu izturēties pret vecāku cilvēku:

Pasmējos bērniņam,
Ne vecam cilvēkam:
Par bērniņu nepalikšu,
No vecuma neizbēgšu.

Bet netrūkst latviešu tautas dzejā arī godbijības pret līdzīgiem. Daudz dziesmu cildina māsu un brāļu saderīgu sadzīvi:

Neviens mīļi tā nebrauca,
Kā brauc brālis ar māsiņu:
Ik ierauga ievas ziedu,
Lk piegrieza kumeliņu,
Lai māsiņa pušķojās,
Lai māsiņa pušķojās
Ievas ziedu baltumiņu.
Tautas saka pajādāmas:
Šogad laba vasariņa,
Šogad laba vasariņa,
Līdz zemītei ievas zied,

Beidzot par godbijību pret to, kas ir zemāks par mums, jāsaka, ka tā ir tautas dziesmās un pasākās sevišķi pasvitrota. Ne kunkainit nedrīkst pāri darīt. Ne sunīti, ne ugunsपालiti nevar kājām spert. Bērziņam arī sāt, nevar lauzt galotniti. Zaļa zāle gauži raud kājiņām samina. Te iederas arī daudzās dziesmas un pasakas par sērdēniti.

Tā latviešu daba, ciktāl to no dziesmām un pasākām pazīstam, ir piesātināta ar labvēlību, maigumu, apvaldīšanos. Lepna pārgalvība, kas, mēru un robežu nepazīdama, citus nicina, ir latviešu dzejai sveša.

Godbijība ir gara smalkuma pazīme. Filozofs Smails (Smiles) teicis: "Sīkām un nedalījam dvēselēm trūkst apbrīnošanas spēju. Sev pašām par nelaimi tās nespēj atzīt lielus vīrus un lielas lietas, ne nu vēl apbrīnot.

Kam dvēsele ir jūtīga, tam skaists ir arī saules stars un nav apbrīnošanā jāpāstājas tikai princēsu un karaļu priekšā".

Šos tautas dzejā sastopamos trīs godbijības veidus pieminu tadē, ka ģimenes diena savā dziļākajā būtībā ir godbijības izpausme pret dzimtas centru — tēvu un māti. Blakus šai godbijībai pret augstāko ģimenē jākopj arī labvēlība pret līdzīgo — draudzīgi jāsadzīvo brāļiem un māsām, tāpat abiem vecākiem. Tāpat pietāti ģimēnē prasa visvājākais, t. i. bērns.

No vecākiem mēs bez jebkāda pašu nopelna mantojam tādas vērtības, kas nav atsvešamas ne kādām materiālām bagātībām. Vīņiem mums jāpateicas, Raiņa vārdiem runājot, par trim lielām vērtībām: dzīvību, gaišām jaunības dienām un mīlestību. Kaut tad, kad liekas, esam visu atstāmi un sirdi kļūstam cieti un skarbi, mēs atminēti, ka arī par mums ir ciests un mīlestībā gādīga roka

pār mums turēta dzīves ceļa sākumā! Varbūt māte, mūsu dzīvei vērtības vārdama, pati stāvēja dzīvības un nāves vārtos. Kaut mēs to biežāk atcerētos tad, kad mūsu dzīvība mums liekas nevērtīga, aizsviežama kā novalkāta drāna! Būt ir vienmēr vairāk nekā nebūt. "Tu nāvi spēj ņemt pats, bet ir kas augstāks, ko var dot tik cits", (Jāz., Rainis, 161.), proti dzīvība. Pašnāvnieki apsmej savu vecāku, īpaši mātes piemiņu. Vecāki, mūs dzīvībā saukdami, gribēja, lai mēs dzīvojam, strādājam, cināties un beidzam savu ceļu kā uzvarētāji, ne kā glēvuļi, ne kā uzvarētie vai desertieri.

Būs daudz bērnu, kas varēs liecināt, ka viņi savu dzīvību pat vairākkārt saņēmuši kā lielu dāvanu no saviem vecākiem. Liktenīgā brīdī vecāki var atdot savu dzīvību par sava bērna dzīvi. — R. Blaumanis novelē "Nāves ēnā" rāda veco Daldu, kas ziedo sevi dēlam labā. Uz ledus gabala ir jūrā iedzīti desmit zvejnieki. Tiem piebrauc laiva, kas var uzņemt tikai septiņus. Pārējiem trim . . . trim jāiet pretī nāvei. Lozējot starp laimīgajiem ir arī vecais Dalda, bet viņa dēlam jāpelēk jūrā. Tēva mīlestība uz dēlu tomēr uzvar vecā Daldas sirdi. Viņš liek dēlam kāpt laivā, bet pats paliek jūrā. Dzīvē vecājam Daldam radniecīgu tēvu ir daudz. Ir bijuši un vēl tagad ir tūkstošiem tēvu, kas ir gatavi palikt nāves ēnā, lai bērniem pašķirtu ceļu pret dzīvības gaismai. Tas pats liecināms arī par mātēm.

Arī otru lielo dāvanu — savas gaišās bērības un jaunības dienas mēs parasti saņemam no saviem vecākiem. Mūža pirmajos gados un vēlāk skolas laikā bērns bez citu atbalsta nemaz nespēj dzīvot un uzaugt. Kas var izskatīt tos tēvu un mātes soļus, kas mūsu dēļ mīti daudzus, daudzus gadus! Pirmajos dzīvības gados māte ir tā, kas stāv bērnam vistuvāk. Viņa to baro un ģērbj, pie bērna gulītiņas viņa pavada daudzas bezmiega naktis, kopj bērnu slimībā, ar sargātājas skatu pavada viņa pirmos soļus un dzīvo līdz rotaļām un pirmajiem darba mēģinājumiem.

Būtu nepareizi un vienpusīgi izcelt tikai mātes nozīmi un mātes ziedus bērna labā. Tēvs un māte ir mūža draugi, kas uzticīgi dalās priekos un bēdās. Viņu abu aizvējā aug jaunie ģimenes locekļi. Grūti izšķirt, kas bērnu laimei nes vairāk ziedu. Un labāk ir, ja šādu jautājumu nemaz neierosinām.

Tēvs pelna uzturu un apģērbu. No tiem dzīvības spēkiem, ko viņš ieliek savā darbā, pārtiek sieva un bērni. Un bieži vien tēvs nevien uztur savus bērnus, bet atstāj tiem arī mantojumu. Latviešu zemniekam, kas no sava tēva svētīgās rokas tāpat, kā to dara Fricis Bārda dzejā "Svētīgās rokas".

Nu savu roku svētību tu izsējies esi kā balvas pa pļavām, pa druvām un tīrumiem, un arī uz manas galvas . . . Kad atdevis biji beidzamo un spēki bij zuduši visi, ar dzīstošām zvaigznēm svētrīta kā liesmiņa klusi dzisi.

Bet tavu roku svētība zēl, šalc kļāvās un liepās ap māju. Es dažreiz kā brāļiem un māsām ar tām pa vakariem parunāju . . .

Pa taciņām tām un ežiņām, kur gāji tu labprāt, nu eju, un visur vēl redzu pamirdzam tavu skumji mīļo seju.

Kad zilās puķītes tīrumā plaukst un pāri tām rudzi plati, man šķiet: sāk ziedēt tur kritušie tavi siltie, sirsniņie skati . . .

Ai, pilnas ziedu un svētības šīs rokas, šie skati bija! Ai, kālab dziļajā zemē tās tik dziļi iezvanija?

It sevišķi tā būtu jāpiemin to tēvu svētīgās rokas, kas, māju iepirkšanai sākoties, pašizliedzīgi strādāja, lai bērniem varētu atstāt mantojumā labi iekoptas mājas. (Zelmenis, Roplainis). Tāpat piemināmi jaunsaimnieki mūsu valsts pirmajos gados.

Vēl augstāk par materiālo mantojumu jāstāda garīgais mantojums, ko mēs saņemam no vecāku mājas. Vecāku vadīti, mēs mācāmies mīlēt labo un skaisto. Zinot, ka mūs vada mīļi un tuvi cilvēki, mēs vieglāk iekļaujamies tikumu normās. Tuvu cilvēku mēs negribam apbēdināt ar savu nepaklausību, bet, kur vien varam, cenšamies ar savu izturēšanos sagādāt viņam prieku. Tikumisku cieņu brīžos, atceroties vecāku pamācības un viņu pašu skaidro dzīvi, mums vieglāk izšķirties par īsto ceļu, par tikuma ceļu, kaut arī citi ceļi solītu vairāk pasaules labumu.

Saulieša stāstā "Purvā" Liepam jāizšķīst par jauno zemes gabalu, ko iegūtu, dodot nepatiesu liecību, vai skaidru sirdi un patiesību, jāizšķīst par dzirnavām vai atraitnes lāstiem un bērenes asarām. Šī izšķiršanās Liepam prasa smagu iekšēju cīņu. Viņš pagurst, padodas. Viņš cīņu uz brīdi zaudē, jo nolemj piekāpties un dot nepatiesu liecību. Bet vēlāk viņam pašam sirdi iesāpējās, kad viņš par šo lietu runāja ar māti. Mātes asaras pasargāja viņu no nepatiesas liecības došanas. Viņš uzvar tikumiskajā cīņā. — Pietiek vienas uzvaras, lai jau nākamajā reizē uzvara nāktu daudz vieglāk. Kaut mēs vienmēr, tumšam un jaunam darbam gatavojamies, atcerētos mātes acis, kas mūsos veģas sargādamas un brīdinādamas.

Istenu audzināšanu nodrošina vienīgi ģimene, tēva un mātes aizgādība. Kāds iznākums ir tad, kad bērns — atradeņa audzināšanu uzņemas sveši cilvēki, rāda Blaumaņa stāsts "Nezāle" (II). Pagasta saimnieki viens pēc otra pieņem Jāni audzināšanā savlabuma dēļ, jo par to no pagasta viņi saņem atalgojumu, vai arī vēlākos gados viņš ir dabūjams par ļoti lētu algu. Viens no viņiem, Vanags, bija darijais, ko vien iespēja, lai bērnam iepatētu kristīgos tikumus, viņa sieva rikstes nebija taupījusi . . . un Vanagu bērni tam allaž bija rādījuši labas priekšzīmes, bet ko tas viss līdzēja bērnam, kam morāliska nepilnība iedzīmusi. No kuņa cita avota tās jaunās īpašības gan varēja nākt, kas pie Jāniņa pamazām parādījās? . . .

Še rakstnieks uzmet problēmu: vai Jāņa nerātības ceļas no iedzīmtās morāliskās nepilnības, vai tām ir vēl kāda cita sakne. Blaumanis redz vēl citu sakni, un proti: Jāni nekur neuzņem kā savēju, pret viņu izturas bez sirds siltuma un galvenais, viņu uzskata jaunāku nekā viņš patiesībā ir. Tādos audzināšanas apstākļos Jānis top stūrgalvīgs, spītīgs. Jānis atplaukst sirsniņā un draudzībā, kad viņš jūt kādu sirdi, kas stāv par viņu. Jānis ir sirsniņš pret meiteni Lizi, kas viņam starp citu saka šos siltos vārdus: "Un es nevaru paciest, ka tevi teic sliktāku nekā tu esi!" (10). Bērns var uzaugt par krietnu cilvēku tikai tur, kur to vada mīlestības pilna sirds, kur ap-

ietas ar viņu cilvēcīgi un taisnīgi. Ģimenes audzināšanā normāli tas tā ir. Tāda vienaldzība pret bērnu likteni un pat apzinīga jauna velēšana viņiem, kā to redzējam Blaumaņa novelē "Raudupiete" vai Jaunsudrabiņa romānu triloģijā "Aija", "Atbalss", "Ziema", ir izņēmuma gadījumi.

Vecāku gādība mūs pavada, kamēr vien viņi dzīvo. Jau pie bērna šūpuļa stāvēdami, viņi solās darīt visu iespējamo, lai bērnu ievadītu krietnā un gaišā dzīvē.

Tiešām, sīkstī un pašizliedzīgi vecākiem jādzīvo, lai varētu bērniem pašķirt ceļu uz skolu un gaišāku dzīvi. Ja vecāki darītu viņu labā tikai to, kas iespējams bez lielām grūtībām, tad daudziem skolas gaitas būtu jābeidz pēc tradicionālajām trim ziemām.

Ko vecāki gūst kā pretvērtību par savām pūlēm bērnu labā?

Rūpes un ciešanas, kas vecākiem jāuzņemas par saviem bērniem, tiem atalgotas arī ar savu laimi. Vecāki apzinās, ka vājā, nevarīgā būte nevar iztikt bez viņu gādības un mīlestības. Šī apziņa liek vecākiem dziļāk apzināties savu dzīves jēgu. Bērns guļ mātes rokās kā liela bagātība, kā jauna pasaule, kas nākotnē, augdama lielumā, varbūt pasaulei teiks vēl nedzirdētus vārdus . . . Apzināties sevi par šīs jaunās pasaules sargātāju ir liels gandarijums. Mātes laime ir patiešām liela. Viņas dzīve norit bērnu tuvumā. Katru mātes soli pavada bērnu pateicīgie skati un prieka pilnie smieklī. Turpretim tēvam bieži vien jābūt tālu no mājām un jāstrādā dažkārt smags un vientuļš darbs. (Roplainis).

Bērnu pienākums ir godināt vecākus un tiem paklausīt. Mīlēt māti un tēvu ir augsts un svēts tikums. Vecāki mums neprasa atmaksu par viņu pašizliedzību zeltā vai sudrabā. Viņus nevaldzina arī zīda vai samta drēbes, kādas solās dāvēt savai mātei Plūdoņa atraitnes dēļ. Viņi vēlas, lai viņiem piederētu tikai mūsu sirdis, tāpat kā par mūsu dzīvi ir degušas viņu sirdis. Kas ir bagātība, salīdzinot ar to bagātību, ko dod mums apziņa, ka kāda cilvēka sirds ir ar mums! Šo patiesību dzīvos tēlos Skalbe izteicis "Pasākā par vērdiņu". Pīrnieka Anša māte sākumā ar dēlu dzīvo trūkumā. Vakaros viņi sēd tumšā un aukstā istabā. Bet kad dēls savu nogurušo galvu ieglauc mātes klēpī un stāsta viņai par savām bēdām, tad māte ir tomēr laimīga, jo viņa jūt, ka viņai pieder bērna sirds. Vēlāk, ticis pie bagātības, dēls aizmirst māti. Viņa nomirst nabadzībā un vientuļībā.

Daudziem vecākiem ir mūža otrā pusē jāatstāj, ka bērniem piesaistītās cerības ir viņus pievilušas. Notiek tā, kā saka tautas dziesma:

Māte dēlu audzējot,
Šķitās pili būvējot;
Uzaug dēls, apņēms sievu,
Izdzēn māti eglējā.

Lai atceramies Blaumaņa Indrānu. Tur notiek tā, kā tautas dziesmā teikts. Indrānu tēvs ir labi dēlu mācījis. Jo vai tad velti par viņu pat viņa gājēja Zelmija var liecināt: "Vienmēr tev pateikšos, tu biji man kā tēvs. Tu mācīji mani uz labu vien". Indrānu tēvs, arī pats to apzinādamies, saka: "Es domāju: es nomirstu, mani apraks, un es būšu beigts. Bet nu es tomēr vēl drusciņ dzīvošu caur to labo, ko tev esmu mācījis".

Indrānu tēva dēlam nav svēti tēva stādītā oši, viņam nav godbijības pret vecāku sirmajām galvām. Visu viņš vērtē pēc tā, cik daudz tas viņam naudas

ienes. Dēla sieva leva ir tā, kas kļuvusi ar viltu Indrānos par saimnieci, atsvešina Edvartu no tēva un mātes. Vecājiem Indrāniem vecumā pēdējās dienas jāpavada kā iebūvēšiem pirtiņā un savu bērnu pārestības dēļ jāvirina tiesas durvis.

Citādu dēlu Saulietis rāda stāstā "Nesaules zemē" (VII, 147). Šai darbā notēlotais Jēkabs ir tikumiski skaidrs cilvēks, kam tik liela pienākuma apziņa, ka viņš nespēj atstāt vārgo māti, bet kopj to ar visrūpīgāko mīlestību, kaut gan viņa sirds deg ilgās atstāt purva malu un doties plašajā pasaulē. Dēls ziedo savu dzīvi mātes mūža vakara vieglumam. Tādai dzīvei Saulietis piešķir tikumisku mirdzumu. Ne tāds ir Jēkaba brālis Jānis, kas ir pārticis ierēdnis pilsētā. Māte ar Jēkabu dzīvo trūcīgi, bet bagātāis dēls viņus gadā var pabalstīt tikai ar 10 vai 15 rbļ., kaut gan pelna pāri 1000 rbļ.

Maldīgi būtu domāt, ka vispār vecāku devumu mēs viņiem spētu atmaksāt. Bieži nāve viņus agri no mums aizsauc. Un arī vislabvēlīgākos apstākļos mēs viņiem spētu atmaksāt tikai daļu. Bet savu parādu mēs tomēr varam izpirkt. Un tas mums ir jādara! Laimi nevar paturēt tikai sev. Mēs laimīgus gribam redzēt visus ap sevi. Ak sirds, kas ietripta no viena ir, Tā mīlot visai pasaulei pretī nāk. (Raiņa vārdi.)

Mulķītis Skalbes pasakā "Mulķa laime" vēlas, lai izaugtu pupa līdz pašam debesim, lai tā uzziētu baltiem ziediem un lai katrs zieds skanētu kā viņa priecīgā sirds, un šis skaņas lai piepildītu visu pasauli. Kas atsaucīgu sirdi dzīvē skatīsies, tas daudz cilvēku sejas redzēs pavidam savas mātes, tēva, brāļa vai māsas vaibstus. Izturēsimies pret viņiem kā pret saviem tuviniekiem! Jo no vecāku mīļās mantotais sirsniņais un mīļais gars nav zemē ierokama manta, bet dāvana, kas aug lielumā, ja to dod citiem tālāk.

Skaista ir K. Skalbes pasaka "Dvēseļu mežs", kas mums atgādina, ka godbijībā un mīlestībā tuvojies visiem cilvēkiem vispirms mēs mācāmies vecāku mājā.

Savus tuviniekus mīlēdami, mēs mācāmies godbijībā un labvēlībā raudzīties uz visiem cilvēkiem! Šim simpatijas jūtam ir divējāda nozīme: 1) tās nāk par labu tiem, uz kuriem tās vērstas, 2) tās varbūt vēl vairāk nāk par labu tam, kam pašam ir šīs jūtas. Labvēlība pret otru, laba darišana otram nozīmē pašā personas paplašināšanu, nozīmē citu cilvēku dvēseles pārdzīvošanu, uzņemšanu savā gara dzīvē un līdz ar to savas gara dzīves padarīšanu bagātāku, dziļāku un lielāka apmierinājuma pilnu. Statistika rāda, ka ar dzīvi vienmēr vairāk apmierināti ir cilvēki, kas dzīvo ciešās saistībās ar citiem cilvēkiem. Starp tiem vismazāk pašnāvnieku. Katrā ziņā skaidrs, ka vientuļais cilvēks nav vislaimīgākais.

Ja esmu savā referātā pieminējis daudzas lielas vērtības, ko mantojam no saviem vecākiem, kā dzīvību, materiālas un garīgas bagātības, tad tomēr ne tuvu vārdi neizteic to, kas vecāki mums ir mūsu dzīvē. To vispilnīgāk un visistāk mēs pārdziņojam savā sirdī. Šo sirsniņu un mīļumu, ko pret viņiem jūtam, lai biežāk liekam arī viņiem nojaut. Lai nebūtu tā, ka, skolā krādāmi zinības, mācīdamies, piemēram, latīņu valodu un trigonometriju, ko varbūt jūsu vecāki pazīst tikai vārda pēc, jūs sāktu domāt, ka nu jau jūs esat tālu tikuši pār lielu un varat noska-

(Turpinājums 4. lapp.)

Smiltēnes pagasta vecākā 21. apkārtraksts

Smiltēnes pag. vecākais izsludina pagasta iedzīvotājiem zināšanai sekojošo:

1. Lauksaimnieki, strādnieki, jaunatne! Izletojiet visu iespējamo enerģiju egļu un kārkļu mizu savākšanai. Ar to jūs būsiet palīdzējuši nodrošināt mūsu ādu rūpniecībai nepārtrauktu darbību un iedzīvotāju apgādi ar nepieciešamajiem ādu izstrādājumiem.

Mizu savākšana dos jums arī ievērojamu peļņu. Bez tam par sekmīgu mizu savākšanu, sākot ar savāktiem 1000 kg egļu un 200 kg kārkļu mizu, izsniegs premijas zolādu iegādes atļauju veidā. Savāktās mizas variet nodot Smiltēnes patērēt. b-bā, tuvākā mežniecībā vai virsmežniecībā. Mizu cenas:

2. Vēlreiz uzaicinu visus pag. lauksaimniekus pieņemt savā gādībā pilsētnieku bērņus.

Personas, kas vēlas pieņemt pilsētu iedzīvotāju bērņus, var saņemt pagasta valdes kancelejā izpildīšanai attiecīgas aptaujas lapas. Maksimālais pabalsts par bērņa uzturēšanu RM 15,— mēn.

3. Aizrādu lauksaimniekiem, ka ligumā paredzētos apmēros nosējamas vēl savlaicīgi cukurbietes, tā izpildot ģenerālkomisāra rīkojumu.

4. Paziņoju, ka iestājoties siltam gada laikam, ir ierobežota ādas apavu atļauju izsniegšana sievietēm un bērņiem.

Godbijības tikums

(Turpinājums no 1. lapp.)

tities uz vecākiem kā no augšas uz leju, varat sākt viņu priekšā tēlot kunga lomu. Ja jums ir izdevies kādu soli izglītības gaismai tuvāk tikt, nekā viņu dzīvē tas bija iespējams, tad vienīgi viņiem jums par to jāpateicas. Viņu priekšā godbijīgi noliekdami galvas, mēs neko nezaudējam no savas cieņas. Taisni otrādi — mēs sevi apliecinām par tikumiskiem cilvēkiem.

Milēt māti un tēvu ir augsts un svēts tikums. Parādīt vecākiem cieņu ir skaistums.

Beigšu ar Saulieša vārdiem, kas atgādina mums godbijības tikumu pret vecākiem:

„... Un skaistums tad ir tas, ja dēls vai meita, un lai viņi būtu vai tik gudri, ka dzirdētu zāli augam un spētu izrēķināt zvaigžņu mūžu — skaistums ir, ja viņi var noliekties pie savas mātes rokām...“ (XV, 35).

Tām personām, kurām izsniegtas darba apavu (C grupas) iegādes atļaujas, bet kas darba apavu trūkuma dēļ nevar šīs atļaujas izmantot to derīgā laikā, Tirdzniecības departaments atļauj veikaljiem pret 1941. g. septembra līdz 1942. g. marta perioda „C“ grupas darba apavu iegādes atļaujām, kas izsniegtas līdz 1942. g. 31. martam (baltā, zaļā un rozā krāsās) pārdot grupās A, B, D un E ietilpstošos apavus.

5. Nemot vērā ar š. g. 13. aprīli ieviesto gaļas patēriņa normu samazināšanu, nepieciešami samazināt arī pašapgādnieku gaļas patēriņu. Lai panāktu pienākošā gaļas daudzuma samazinājumu, ģenerālkomisārs Rīgā ir noteicis, ka kaušanas gads pagarināms par 5 nedēļām, t. i. līdz 8. novembrim. Tādā kārtā ar tiem gaļas daudzumiem, kas bija atļauti patērēt līdz 4. oktobrim, jāiztiek līdz 8. novembrim.

6. Sākot ar š. g. 20. maiju pag. valdes kancelejā noteikts šāds publikas pieņemšanas laiks: darbdienās, izņemot sestdienas, no plk. 8 — 12.30 un no plk. 14 — 17.30 (no plk. 12.30 — 14 pusdienas pārtraukums); sestdienās no plk. 8 — 13, bet svētku priekšvakaros līdz pl. 11.30.

Valkas apriņķa vecākā Valkā publikas pieņemšanas dienas — otrdienās un piektdienās no plk. 10 — 13.30.

7. Paziņoju, ka visām lauksaimniecībām, kas nodarbina algotu darba spēku, savas darba vietas jāreģistrē un algotie strādnieki, neskatoties vai ar tiem rakstisks līgums slēgts vai ne, vai tie strādā uz mēnešiem,

Smiltēnes lauksaimniecības skolas skolotāji piedalīsies agronomiskā palīdzības darbā.

Pagāj. nedēļā Smiltēnes lauks. skolā notika apspriede, kurā skolas direktors agr. K. Lielgalvis kopā ar Smiltēnes rajona agronomu un skolas darbiniekiem izstrādāja darbības plānu agronomiskās palīdzības darbā. Vispirms vērību piegriezīs atpakaļpalikušām saimniecībām un praktiskantu darba kontrolei saimniecībās. Nolēma noskaidrot ražošanas apstākļus tajās saimniecībās, kuras nav pildījušas obligatoriskās nodevas, kā arī sniegt agronomisko palīdzību saimniecības uzlabošanai. V. G.

dienām, stundām akorda vai gabala darbu, jāapdrošina.

Valsts soc. apdrošin. iemaksas jāizdara V. S. A. Valmieras izmaksu punkta kasē Valmierā, Rīgas ielā 39, vai caur pasta tek. rēķ. № 5694. Sākot ar 1942. g. 1. maiju lauksaimniecībām iemaksas jāizdara soc. apdr. no darba algas naudā, pieskaitot naturāliju vērtību — RM 24,— mēn. šādos apmēros: a) lauksaimniecībām līdz 10 ha — 6% (jāpiestāda apliecība), b) lauksaimniecībām, lielākām par 10 ha — 9,3%.

Laukstrādniekiem — deputātiem, kuņģi bez atalgojuma skaidrā naudā saņem naturālijas — deputata vērtība arī aprēķināma RM 24,— mēnesi, pieskaitot atalgojumu naudā.

Par strādnieku pieņemšanu darbā, vai atlaišanu un aiziešanu no darba, nekavējoši jāziņo izmaksu punktam rakstiski, pretējā gadījumā uzskatīs, ka saimniecībā nodarbina algotu darba spēku un iemaksas līdz ar soda naudu būs jāmaksā par visu laiku līdz paziņojuma saņemšanai.

No gūsta atbrīvotie gūstekņi ir apdrošināmi.

Darba devējus, kuņģi visu laiku izvairījušies no strādnieku apdrošināšanas, kā arī tos, kuņģi kārto iemaksas nepilnīgi un tikai pēc atgādinājuma saņemšanas, uzaicinu nekavējoši, bet ne vēlāk kā 7 dienu laikā pēc apkārtraksta saņemšanas apdrošināšanas lietu labprātīgi nokārtot par nokavēto laiku. Saimniekiem, kuņģi savās lauksaimniecībās nodarbinājuši algotu darba spēku laikā no 10. XI 1940. g. līdz 31. V 1942. g., reģistrēties pagasta nama pie lauksaimniecības lietu vadītāja Jāņa Ruskļa obligatoriski š. g. 3. vai 5. jūnijā, uzdodu strādnieku skaitu un, ja nodarbināts ar pārtraukumiem, laiku, kad nodarbināts. Tāpat uzdodu obligatoriski reģistrēties resp. reģistrēt tās saimniecības, kas pašlaik nodarbina kādu algotu darbinieku resp. laukstrādnieku.

Sākot ar š. g. 1. jūniju uzdodu lauksaimniecību vadītājiem par katru maiņu nodarbināto laukstrādnieku sastāvā paziņot obligatoriski šī pagasta lauksaimniecības lietu kārtotājam ne vēlāk kā līdz nākošā mēneša 10. dat. Jāziņo kā par darbā pieņemtiem, tā arī par atbrīvotiem. Ziņas nav vajadzīgas par neatbrīvotiem gūstekņiem.

Par šī mana rīkojuma neizpildīšanu atbildīgie lauksaimniecību vadītāji tiks saukti pie likumīgas atbildības.

8. Lauksaimnieki, kas vēlas dārzājus audzēt tirgum, var saņemt šādas darzāju sēklas Smiltēnes patērētāju b-bā: kāpostu, zirņu, tomātu, kolrābju. Tekošā gadā nekādi līgumi nav jāslēdz par darzāju audzēšanu tirgum, jo „Turība“ rudenī uzpirks visus ražojumus.

9. Pagastam 1942. g. jūnijā un jūlija mēnešos ir jānodod obligātā gaļas nodevā 54 cūkas, 41 govys un 19 neaplaistas teles. Uzaicinu lauksaimniekus, kuņģi vēl līdz šim laikam nav nodevuši obligāto gaļas nodevu, parūpēties par nodevas izpildīšanu. Cūkām jābūt 85 kg dzīvsvārā.

10. Lai izsargātos no lipīgām slimībām, sevišķi vērība jāpiegriež aku uzturēšanai tirībā un kārtībā.

11. Atgādinu māju īpašniekiem un pārvaldniekiem noteikti izpildīt pastāvošos noteikumus par ēku skursteņu un dūmvadu savlaicīgu tīrīšanu un uzturēšanu kārtībā.

12. Lai sekmīgi apkaļotu trakumsērgu, uzdodu pagasta iedzīvotājiem stingri raudzīties uz trakumsērgas apkaļošanas noteikumu izpildīšanu, it sevišķi rajonos, kas izsludināti par trakumsērgas apdraudētiem.

13. Klausu ceļu planēšana šogad netiks izdarīta degvielu trūkuma dēļ, kādēļ ceļu līdzināšana jāizdara ar zirgu šļūcēm vai lāpstām. Šļūces ceļu izlīdzināšanai uz dažām dienām rajona vietējais ceļu meistars izsniegs, kuņģas pēc darba beigšanas jānovēd atpakaļ. Uzdodu visiem klausu ceļu labotājiem nekavējoši savest kārtībā savus lobjamos ceļu gabalus; kur tas nebūs izdarīts, vainīgi tiks saukti pie atbildības.

14. Uzaicinu pag. iedzīvotājus pieteikt pag. valdes kancelejā līdz š. g. 10. jūnijam 1942-43. s. g. nepieciešamo būvkokku un kurināmā materiāla vajadzību.

15. Uzaicinu pag. iedzīvotājus ierasties saņemt jaunās velosipēdu atļaujas sekojoši:

- 1) š. g. 1. jūnijā Cērtenes, Keņģu, Miesta un Grestes iec.; 2) 2. jūnijā — Mežmuižas, Eķites, Kūlēnu un Jurkina iec.; 3) 3. jūnijā — Paliepu, Poru, Punu un Kauzeru iec.; 4) 4. jūn. — Viķeles, Grāvju, Kaibariešu un Stariņu iec.; 5) 5. jūn. Lemba un Murziņas iec. Līdzī jāņem velosipēdi, iepriekšējās atļaujas un numuri.

16. Nolūkā sniegt atbalstu kurināmā veidā kaķa invalidiem, kaķa kritušo un brīvprātīgi kaķa dienestā iestājušos trūcīgām ģimenēm, bij. Latvijas armijas

BAZNĪCAS ZĪNAS

Smiltēnes ev.-lut. draudzē.

Kristīti: Smiltēnes Raita Jonāss, Jāņa un Alises m.; Ausma Ozols, Pētera un Minnas Emīlijas m.; Andrejs Ansis Kārķliņš, Kārļa un Elzas Amālijas d.; Gunta Cers, Jāņa un Veltas Hortenzijas m.; Smiltēncs Vecrūnēnu Jānis Ozoliņš, Vilhelma un Elīnas Elfridas d.; Bilskas Kalnaig-nāšu Anša Inese Zīgurs, Edgara Jūlija un Bertas Elizabetes m.; Bilskas Strautnieku Māris Lezdiņš, Jūlija un Almas d.; Blomes Kalniešu Ārija Balodis, Reinholda un Zelmās Lūcijas m.; Blomes Kalnabrutuļu Jānis Bērtulis, Jāņa un Austras d.

Saulaullāti: Launkalnes Ziedīņu Hermanis Kriķis ar Launkalnes Lejaskāpiņu Veltu Dāmi (Dāme); Bilskas Vilciņu Eduards Zariņš ar Mildu Alvīni Dzijumu; Smiltēncs Pāvuliņu Elmārs Alberts Muižnieks ar Bronislavu Dauksti; Smiltēncs Jānis Cers ar Veltu Hortenziju Cerbiņu; Kārķis Kārķliņš ar atr. Elzu Amāliju Pauliņu dz. Skripstis; atraitņi Jānis Ādolfs Grūbe ar Annu Rožlapu dz. Krauklis.

Mīruši: Smiltēncs Purkališu Jānis Ozoliņš, 7 g. 11 m. v.; Smiltēncs atr. Anna Boka dz. Lūcis, 80 g. 2 m. v.; Smiltēncs Cērtēncs Jānis Putniņš, 71 g. 2 m. v.; atr. Anna Bauers dzim. Varapaks, 79 g. 9 m. v.

Dievkalpojumi: Svētdien, 31. maijā Smiltēncs baznīcā plkst. 11 ar dievgaldu — Trīsvienības svētku dievkalpojums.

Mācītājs pieraksta vasaras (sākums 29. jūnijā) un rudens (sākums 19. oktobrī) iesvētīšanas mācībai. Pavasarā mācība notiks no 8. līdz 21. jūnijam.

Ģimenes dienu

Blomes Riņģu saiešanā atzīmēja 2. Vasaras svētkos. Dievkalpojumu vadīja māc. J. Bērziņš piedaloties Pauru māju saimniekam Strala un Paņu saimniekam Zaķa tēviem. Par ģim. dienas sarīkošanu bija rūpējušies Siev. kom. Blomes raj. priekšniece Rozenkrones kdze.

kritušo kaķavīru ģimenēm un ģimenēm, kuņģi vienīgi apgādnieki tagad brīvprātīgi jau iestājušies un vēl turpmāk iestāsies kaķa dienestā, tiesība saņemt no valsts mežiem bezmaksas kurināmo materiālu. Iepriekš minētās personas un ģimenes bauda tiesību saņemt kurināmo tikai tad, ja gadījumā, ja tās ir trūcīgas. Sakarā ar teikto uzaicinu visas personas, kas atbilst šiem noteikumiem un kuņģas vēlas nākošā ziemā saņemt kurināmo materiālu, reģistrēties līdz š. g. 10. jūnijam pagasta valdē.

17. Paziņoju, ka Tautas labklājības ģenerāldirekcijas budžetā ir paredzēti pabalsti daudz bērnu ģimenēm. Daudz bērnu ģimeņu pabalstus var piešķirt Latvijas teritorijā pastāvīgi dzīvojošām ģimenēm.

Pabalstus piešķir RM 10,— mēnesi par katru nepilnu 14 g. vecu bērnu.

Ģimenēm, kuņģas vēlas pabalstu saņemt, jāiesniedz pagasta valdei izpildīta izziņas lapa, kopā ar lūgumu.

K. Strazdiņš, Smiltēncs pag. vecākais.

Sports

Smiltēncs sporta biedrība svētdien, š. g. 31. maijā plkst. 14 rīko futbola sacīksti ar Valmieras sporta biedrību un Smiltēncs rītenbraucēju pārbaudi. Savu piedalīšanos apsolījuši arī Valmieras rītenbraucēji.

Rītenbraucējiem starts pl. 15, pie sporta lauk. Maršruts paredzēts šāds: Sporta laukums — Daugavas iela — Jaunsmiltēne — Blome — Smiltēne — Sporta laukums. Dalībniekiem jāpieteicās līdz 31. maijam plkst. 12 pie R. Akmentīņa pils. valdē.

Kārkļu un egļu mizu

sekmīga savākšana līdz šim nodrošinājusi ādu fabrikas miecvielu nozarei netraucētu 3 maiņu darbību un patērētājiem labu ādu.

Vāciet mizas!

Par sekmīgu mizu savākšanu izsniegs prēmijās zolādas.

FABRIKA MAKSĀ:

par kārkļu mizām: RM 84,— tonnā, par egļu mizām: RM 64,— tonnā.

Rīgas ādu un miecvielu fabrika, Bauskas ielā 16. Tālr. 41874

Mana mīļā māmiņa, vīra māte un vecmāmiņa

Liene Zālītis

dzim. Misse

pēc grūtām ciešanām š. g. 28. maijā plkst. 1 rītā aizgāja Dieva mierā 72 gadu vecumā.

Uz kļu pavadišanu lūdz radus un draugus š. g. 31. maijā plkst. 14 no sēru mājas Smiltēnē, Dakteru ielā 24 uz vietējiem kapiem

sērojošie

DĒLS, VEDEKLA un MAZDĒLIŅŠ.

Nobeidza darbu čaklās rokās, Nobeidza pūkstēt mīlošā sirds.

N. B. Bēru paziņojumus neizsūtīs.

Meklēju darbu

kā saimniecības vadītāja vai izpalīdzē, vai arī pie bērņiem pilsētā vai uz laukiem, varu strādāt visus darb. Dārzu ielā 12

Birznieks.

Atb. darba strādniece

ēdienu veikalā tūlīņ vajadzīga. Pieteikties šī laikraksta kantorī.

Smiltēncs vīru kora

mēģinājums š. g. 2. jūnijā plkst. 19 draudzes namā. Var pieteikties jauni dziedātāji.